

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 232/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	W. G.	w dniu 10 lipca 2020r. za pośrednictwem komunikatora M. w korespondencji kierowanej do K. K. (1) dopuścił się zniesławienia R. S. w ten sposób, że pomógł R. S. o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć go w	

		<p>opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, a mianowicie pomówił go o to, że R. S. jest złodziejem i oszustem</p> <p>tj. czyn z art. 212 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W. G. i R. S. od 2013 do 2019 roku prowadzili wspólnie działalność gospodarczą polegającą na organizowaniu szkoleń żeglarskich i motorowodnych, w tym również egzaminów dla osób zainteresowanych uzyskaniem patentów żeglarskich oraz motorowodnych.</p> <p>Działalność ta prowadzona była nad Jeziorem Z.. W październiku 2019 roku doszło do konfliktu pomiędzy W. G., a R. S., który skutkowało rozwiązaniem firmy i tym, że każdy z mężczyzn prowadził odrębnie ww. działalność. Ponadto W. G. zarzucał R. S. bezprawne używanie nazwy (...), tj. nazwy, pod którą swoją działalność zaczął prowadzić pierwszy z ww. mężczyzn. Skutkiem powyższego było m. in. wniesienie przez W. G. powództwa przeciwko R.</p>	Zeznania R. S.	103-106	

S., do Sądu Okręgowego w W..

Mając na względzie, iż W. G. oraz R. S. prowadzili działalność tego samego rodzaju, instruktorzy współpracujący dotychczas z obydwoma mężczyznami, w większości zdecydowali się na współpracę wyłącznie z jednym z nich. Jednym z instruktorów współpracujących z R. S. był K. K. (1). Kiedy w lipcu 2020 roku, mężczyzna zakończył zajęcia, które prowadził na J. Z., podszedł do niego inny instruktor, tj. K. K. (2) mówiąc, że prowadzony przez niego jacht wyrócił się i prosząc K. K. (1) o pomoc w odprowadzeniu statku do portu. K. K. (1) zgodził się i pomógł drugiemu z instruktorów. Port użytkowany był przez W. G., który wykorzystywał ww. miejsce do przechowywania sprzętu przeznaczonego do prowadzonej działalności oraz jako miejsce na statki.

W dniu 10 lipca 2020 roku W. G. za pośrednictwem komunikatora M. wysłał do K. K. (1) wiadomość. Z jej treści wynikało, że nadawca ma pretensje o to, że K. K. (3) korzystał z portu, w którym W. G. prowadzi swoją działalność. K. K. (1) w odpowiedzi stwierdził, że przebywał tam razem z K. K. (2), któremu pomagał.

W. G. stwierdził wówczas, że K. K. (1) nie zdaje sobie sprawy, że osoby, dla których pracuje postępują w sposób nieuczciwy („jeden złodziej i drugi”). Kiedy K. K. (1) spytał się, czy W. G. ma jakieś pretensje do niego („do czego pijesz?”, „ty masz do mnie jakiś problem?”), mężczyzna wysłał mu wiadomość o treści: „Piję do oszustów i tych, co się z nimi zadają. Dobrze, że jest monitoring. Jak coś zginie, wiadomo kto ukradł.” W odpowiedzi na powyższe K. K. (1) odpowiedział, że nigdy niczego nie ukradł i ma czyste sumienie, a W. G. nie ustosunkował się do ww. wypowiedzi.

Powyższa wypowiedź mogła poniżyć R. S., a także narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzonej przez niego działalności. R. S. prowadzi działalność polegającą na prowadzeniu kursów dla osób zamierzających uzyskać uprawnienia żeglarzy, sterników oraz osób holujących narciarzy wodnych. K. K. (1) w dniu otrzymania wiadomości współpracował z R. S.. Przed 2019 rokiem R. S. i W. G. prowadzili ww. działalność wspólnie, a K. K. (1) współpracował z obydwojema mężczyznami. Istniało zatem uzasadnione ryzyko, że mężczyzna podejmie decyzję o zakończeniu

<p>współpracy z R. S. lub przekaże informację otrzymaną od W. G. innym osobom wykonującym zawód instruktora, podważając w ten sposób ich zaufanie do R. S.. Dodać należy, że otrzymując wiadomość, z której treści wynikało, iż R. S. jest „złodziejem i oszustem”, K. K. (1) mógł powziąć uzasadnione wątpliwości co do rzetelności ww. mężczyzny, który wówczas był jego pracodawcą. Ponadto K. K. (1) sam mógł poczuć się częściowo pomówiony jako osoba świadcząca pracę na rzecz rzekomego „złodzieja i oszusta”</p> <p>W. G. ma 42 lata. Uzyskał wykształcenie średnie. Jest kawalerem i nie posiada żadnych osób na swoim utrzymaniu. W. G. prowadzi działalność gospodarczą uzyskując z ww. tytułu dochód w kwocie 2300 zł miesięcznie. W. G. nie był leczony psychiatrycznie i odwykowo ani karany sądownie.</p>			
Zeznania K. K. (1)	161-162		
Zeznania K. K. (2)	307-311		
Zeznania G. R.	311-312		
Zeznania M. K.	309-311		
Zeznania M. D.	338		

Wyjaśnienia oskarżonego W. G. – częściowo tj. w zakresie posługiwania się przez pokrzywdzonego nazwą „(...)”	102		
Wydruk korespondencji zarejestrowanej w komunikatorze M., pomiędzy W. G., a K. K. (1)	7-10		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	W. G.	Czyn opisany w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Wyjaśnienia oskarżonego, zgodnie z którymi: Słowa „oszust i złodziej” dotyczące pokrzywdzonego, zostały wyrwane z kontekstu oraz zmanipulowane, Użycie ww. słów zgodne było ze stanem faktycznym,	Wyjaśnienia oskarżonego W. G.,	202, 372	
Zeznania, z których wynika, właściciel jednej ze szkół żeglarskich nazwał R. i A. S. (1)	Zeznania A. S. (1)	321	

złodziejami, co miało być skutkiem wysłania przez oskarżonego wiadomości do K. K. (1)			
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania pokrzywdzonego R. S.	Spójne, szczegółowe i konsekwentne. Zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Na podstawie ww. materiału nie budziło wątpliwości, iż oskarżony nazwał pokrzywdzonego „złodziejem i oszustem”, co z pewnością mogło spowodować skutek opisany w treści art. 212 § 1 k.k.	
Zeznania K. K. (1)	Zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny, a zwłaszcza z wydrukiem korespondencji pomiędzy świadkiem, a oskarżonym zarejestrowanej w komunikatorze M..		
Zeznania K. K. (2)	Wiarygodne, jednak luźno związane z przedmiotem czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Świadek opisał sytuację, w związku z którą oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.		

	<p>Zeznania świadka zgodne były w powyższej kwestii z zeznaniami K. K. (1), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne.</p>	
<p>Zeznania G. R.</p>	<p>Zeznania świadka były wiarygodne, miały jednak charakter wtórny. Świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, dowiedział się o nim od innych osób</p>	
<p>Zeznania M. K.</p>	<p>Podobnie jak w przypadku G. R., zeznania M. K. miały charakter wtórny. Ponadto dotyczyły okoliczności poprzedzających zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania. Niemniej jednak były w powyższym zakresie zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny, dlatego też Sąd uznał za wiarygodne.</p>	
<p>Zeznania M. D.</p>	<p>Świadek nie miał żadnego interesu w zeznawaniu na korzyść oskarżonego, dlatego Sąd uznał złożone przez niego zeznania za wiarygodne.</p>	
<p>Wyjaśnienia oskarżonego W. G. – częściowo tj. w zakresie bezprawnego posługiwania się przez pokrzywdzonego nazwą „(...)”</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie znalazły potwierdzenie w załączonych do materiału dowodowego aktach sprawy o sygn. (...). Toczące się pomiędzy stronami postępowanie o charakterze cywilnym</p>	

	nie może oznaczać przyzwolenia na używanie wobec pokrzywdzonego słów wskazanych w treści wyroku.		
Wydruk korespondencji zarejestrowanej w komunikacie M. pomiędzy W. G., a K. K. (1)	Strony nie kwestionowały treści ww. dokumentu, zaś oskarżony zgłaszał swoje zastrzeżenia jedynie do jej interpretacji. Z powyższych względów autentyczność i rzetelność dokumentu nie budziła wątpliwości.		
1.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>W.-nienia oskarżonego, zgodnie z którymi:</p> <p>Słowa „oszust i złodziej” dotyczące pokrzywdzonego, zostały wyrwane z kontekstu oraz zmanipulowane,</p> <p>Użycie ww. słów zgodne było ze stanem faktycznym,</p> <p>R. S. nie rozliczył się z obowiązku zwrotu przedmiotów, które w 2019 roku przekazać miał oskarżonemu.</p>	<p>Powyższe wyjaśnienia nie zasługiwały na przymiot wiarygodności. Nie sposób stwierdzić, że słowa „oszust” oraz „złodziej” zostały wyrwane z kontekstu. Z wydruku wiadomości pomiędzy oskarżonym, a K. K. (3) wynika, że W. G. wysłał do mężczyzny wiadomość z pytaniem, dlaczego znajduje się na łodzi w pobliżu portu, w którym oskarżony trzymał łodzie stanowiące własność jego firmy oraz sprzęt służący mu do prowadzenia szkoleń. Kiedy K. K.</p>	

(1) nie odpowiedział, W. G. kilkakrotnie użył sformułowań znieważających bliżej nieokreślone osoby powiązane z firmą pokrzywdzonego, w tym samego R. S. pisząc, iż jest on złodziejem („jeden złodziej i drugi”, „ty nawet nie zdajesz sobie sprawy, dla kogo pracujesz”, „żyj dalej w niewiedzy”, „piję do oszustów i tych co się z nimi zadają”, „dobrze że jest monitoring. Jak coś zginie wiadomo kto ukradł”). Używając ww. sformułowań W. G. wiedział, że K. K. (3) jest zatrudniony przez R. S., dlatego nie ulega wątpliwości, że zachowując się w ww. sposób miał na celu znieważenie pokrzywdzonego. Słowa „oszust” i „złodziej”, użyte zostały bezpośrednio po tym, jak K. K. (3) nie zareagował na oburzenie oskarżonego wywołane faktem, że ww. mężczyzna skorzystał z możliwości odprowadzenia łodzi, która przewróciła się na wodzie do portu użytkowanego przez W. G.. Ponadto oskarżony posłużył się stwierdzeniem „nawet nie zdajesz sobie sprawy, dla kogo pracujesz”, co świadczy o tym, iż wypowiadał się na temat pracodawcy K. K. (3). Należy zatem stwierdzić, że ww. słowa nie zostały wyjęte z kontekstu ani zmanipulowane. Zdaniem

Sądu świadczyły one o stosunku oskarżonego do pokrzywdzonego, jaki prezentował W. G. w chwili ich użycia.

Nie sposób również stwierdzić, że słowa „złodziej i oszust” użyte zostały zgodnie ze stanem faktycznym. Oskarżony wprawdzie twierdził, że pokrzywdzony nie wywiązał się z obowiązku zapłaty faktur za bliżej nieokreślone przedmioty, jednakże oskarżony nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, przeciwko oskarżycielowi prywatnemu nie toczyło się żadne postępowanie karne. Dodać należy, że K. K. (3) nie był szczególnie zainteresowany sporem cywilnoprawnym pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, dlatego nie sposób stwierdzić, by użycie słów znieważających pokrzywdzonego mogło dotyczyć powyższych okoliczności tj. toczonego między stronami sporu cywilnego. W ocenie Sądu użycie ww. sformułowań miało natomiast bezpośredni związek z faktem, iż W. G. nie życzył sobie obecności pracowników firmy pokrzywdzonego na terenie użytkowanego przez siebie portu przy Jeziolem Z..

Tym samym wyjaśnienia oskarżonego, o których

		mowa powyżej, należało uznać za niewiarygodne.	
	Zeznania A. S.	Sprzeczne z zeznaniami M. D., który zaprzeczył by kiedykolwiek użył wobec R. S. sformułowania „oszust” lub „złodziej”. W ocenie Sądu brak jest podstaw do stwierdzenia, iż zeznania ww. świadka były fałszywe. M. D. jako właściciel szkoły żeglarskiej, a więc osoba prowadząca podobną działalność, jak pokrzywdzony i oskarżony, nie miał interesu w fałszywym zeznawaniu na korzyść któregokolwiek z nich. Mając na uwadze powyższe, sprzeczne z jego zeznaniami, zeznania A. S. (1) uznać należy za pozbawione przymiotu wiarygodności.	
Akta sprawy o sygn. (...), z wyjątkiem wyroków Sądu Okręgowego w W. oraz Sądu Apelacyjnego w W. wraz z uzasadnieniami.	Zawarte w aktach dokumenty odnosiły się do postępowania cywilnego pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym dotyczącego kwestii bezprawnego (jak twierdził oskarżony) używania przez R. S. nazwy (...). Jakkolwiek ww. kwestia miała związek ze sprawą będącą przedmiotem niniejszego postępowania, to wobec braku prawomocnego jej rozstrzygnięcia nie sposób stwierdzić, że bezpośrednio wpływała ona na kwestię		

	odpowiedzialności karnej oskarżonego.		
Dokumenty dotyczące faktur zawierających kwoty, które zdaniem oskarżonego zapłacić miał pokrzywdzony	Dowody nie były przydatne do ustalenia stanu faktycznego, z uwagi na brak informacji o numerach seryjnych produktów, których dotyczyły.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	W. G.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Postawiony oskarżonemu zarzut zniesławienia z art. 212 § 1 k.k. polega na pomawianiu innej osoby, grupy osób, instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Jako pomawianie należy rozumieć oskarżanie, zarzucanie,			

przypisywanie,
posądzanie o
postępowanie lub
właściwości negatywnie
rzutujące na ocenę
podmiotu, mające
charakter poniżający w
opinii publicznej oraz
ograniczający zaufanie
społeczne. Ustalenie faktu
realizacji przez sprawcę
znamion zniesławienia
podlega zaś ocenie
obiektywnej, zatem nie
mają tu znaczenia
subiektywne odczucia
pokrzywdzonego
(postanowienie Sądu
Najwyższego z
9.10.2001r., IV KKN
78/97, LEX nr 51588).

Zdaniem Sądu zachowanie
oskarżonego W. G.
wypełniło znamiona
zarzucanego mu czynu.
Pokrzywdzony R. S.,
podobnie, jak oskarżony,
prowadzi działalność
gospodarczą polegającą
na prowadzeniu kursów
i szkoleń dla osób
zainteresowanych
uzyskaniem uprawnień
do prowadzenia łodzi
motorowych. Nie ulega
zatem wątpliwości, że
sformułowania użyte przez
oskarżonego („złodziej”,
„oszust”), w rozmowie z
K. K. (3), mogło poniżyć
R. S. w opinii publicznej
lub narazić go na utratę
zaufania potrzebnego dla
wykonywanej przez niego
działalności. Zasadne
jest stwierdzenie, że
potencjalny klient
pokrzywdzonego
zapoznając się z tego

rodzaju „opinią” mógłby mimo początkowego zainteresowania oferowanymi przez niego usługami, zrezygnować z nich, jak również poinformować o niej inne tego rodzaju osoby, co mogłoby skutkować brakiem możliwości osiągnięcia przez pokrzywdzonego oczekiwanego zysku. Ponadto istnieje duże prawdopodobieństwo, że osoba zainteresowana współpracą z pokrzywdzonym (np. jako instruktor żeglarstwa lub sportów motorowodnych), dowiadując się, że jest on „złodziejem” i „oszustem”, zrezygnowałaby propozycją pracy i zdecydowała się na współpracę z podmiotem prowadzącym konkurencyjną działalność (np. firmą prowadzoną przez oskarżonego).

Z powyższych względów w pkt. I wyroku Sąd uznał oskarżonego W. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

#	1.4.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	1.5.Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6.Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7.Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. G.	I	1.1.1.	Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd

wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oskarżony dopuścił się czynu zabronionego z art. 212 § 1 k.k. co oznacza, że Sąd mógł wymierzyć mu karę grzywny albo karę ograniczenia wolności.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. W. G. dopuścił się czynu zabronionego, który może zostać popełniony jedynie umyślnie. Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał 38 lat, był zatem osobą doświadczoną życiowo. W. G. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był zatem w pełni świadomy swojego postępowania i skutków, jakie może ono wywołać. Dodać należy, że oskarżony podobnie jak pokrzywdzony, prowadzi działalność gospodarczą, wiedział zatem, że pomówienie pokrzywdzonego może narazić go na co najmniej

jeden ze skutków czynu zabronionego określonego w art. 212 § 1 k.k. Należy w tym miejscu zauważyć, że negatywne skutki zachowania oskarżonego mogły wykraczać poza sferę działalności zawodowej pokrzywdzonego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że sformułowania „oszust” oraz „złodziej” powszechnie kojarzone są z osobami skazanymi prawomocnie za przestępstwa, które w odbiorze społecznym oceniane są wyjątkowo negatywnie. Z pewnością zatem ww. zachowaniem oskarżonego dotknięty mógł poczuć się nie tylko sam R. S., ale również osoby dla niego najbliższe.

Stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd ocenił jako średni. Należy pamiętać, że wiadomość zawierającą treści zniesławiające pokrzywdzonego, oskarżony wysłał do K. K. (3), tj. osoby zatrudnionej przez R. S.. Prowadzone postępowanie nie wykazało natomiast, że adresat tej wiadomości miał jakikolwiek interes w poinformowaniu bliżej nieokreślonej liczby osób o tym, że jego pracodawca jest „złodziejem i oszustem”. Tego rodzaju zachowanie byłoby niekorzystne dla samego K. K. (3), brak jest zresztą informacji świadczących o

tym, iż mężczyzna postąpił w ww. sposób.

Odnosząc się do pozostałych osób przesłuchanych w charakterze świadków również nie sposób stwierdzić, że dowiedzieli się oni o zachowaniu oskarżonego w innych okolicznościach, niż w związku z wykonywaną pracą. K. K. (2) zeznał, że jego wiedza o zachowaniu oskarżonego oparta jest na „plotkach, które się rozchodzą w świecie żeglarskim”. M. K. wskazał, że dowiedział się ww. zachowaniu „z opowieści”, nie precyzując ww. wypowiedzi zaś z wypowiedzi G. R. wywnioskować można, że dowiedział się o powyższym od W. G., z którym współpracował.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zasadne będzie wymierzenie W. G. kary grzywny bliższej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za popełniony przez niego czynu, tj. kary 100 (stu) stawek dziennych grzywny. Biorąc zaś pod uwagę, iż oskarżony osiąga niewielkie dochody, Sąd ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Zdaniem Sądu orzeczone kara będzie wystarczająca do uświadomienia W. G., że każdej osobie należy

			<p>się szacunek i niezależnie od stosunku sprawcy do niej niedopuszczalne jest pomawianie jej o postępowanie lub właściwości cechujące osoby prawomocnie skazane za przestępstwo, w sytuacji, w której brak jest podstaw do stwierdzenia, że należą ona do ww. kręgu osób.</p> <p>Nie sposób również stwierdzić, że wykonanie ww. kary będzie stanowić dla oskarżonego nadmierną i nieuzasadnioną dolegliwość.</p> <p>Z powyższych względów, na podstawie art. 212 § 1 k.k. Sąd w punkcie I wyroku, wymierzył oskarżonemu karę, o której mowa powyżej.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego,</p>			

zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę	
-	
Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd w pkt. II wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty.
III.	Sąd zasądził od oskarżonego W. G. na rzecz R. S. kwotę 4305 (czterech tysięcy trzystu pięciu) złotych tytułem kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie. Powyższa kwota wskazana w fakturze wystawionej przez pełnomocnika pokrzywdzonego, obliczona została stosownie do treści przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, w uwzględnieniu nakładu pracy adwokata, a także stopnia skomplikowania sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania oraz liczby i rodzaju czynności niezbędnych do

	właściwego reprezentowania prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego R. S..	
Podpis		